

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku , V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanej (...) – spółki jawnej w M. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w G. kwotę 19.540,70 zł z ustawowymi odsetkami od kwot :

- 1.178,48 zł od dnia 24 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty ,
- 7.410,96 zł od dnia 20 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty ,
- 1.467,11 zł od dnia 22 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty ,
- 2.438,15 zł od dnia 21 marca 2012 roku do dnia zapłaty ,
- 6.110,80 zł od dnia 21 lutego 2012 roku do dnia zapłaty ,
- 298,93 zł od dnia 21 października 2013 roku do dnia zapłaty ,
- 396,81 zł od dnia 21 października 2013 roku do dnia zapłaty ,
- 239,46 zł od dnia 21 października 2013 roku do dnia zapłaty ,

oraz kwotę 2.662,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu , w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazał , że :

w pozwie z dnia 21.10.2013 roku powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 19.540,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztów procesu , podając iż swoje roszczenie wywodzi z umów sprzedaży energii zawartych z pozwaną spółką. Żądana w pozwie kwota to należność z tytułu dostarczonej przez powoda (lub jego poprzedników prawnych) energii elektrycznej. Wezwania do zapłaty okazały się bezskuteczne. W dniu 24.01.2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc – e 2429004 / 13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym , uwzględniający żądania pozwu w całości. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda , ponieważ nie wykazał on , zdaniem pozwanej , przejścia następstwa prawnego z (...) SA , z którym pozwana zawarła umowy wskazane w pozwie. Nadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieudowodnienia roszczenia. Wskazała , że kwestionuje moc urzędową dokumentów załączonych do pozwu. Podała , że powód nie przedstawił dowodów potwierdzających fakt złożenia zamówienia na świadczenie usług. Postanowieniem z dnia 25.02.2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwaną i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Płocku. W toku procesu przed Sądem Rejonowym w Płocku strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił :

pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda – (...) SA w P. następujące umowy sprzedaży energii :

- w dniu 24.06.2003 roku nr (...),
- w dniu 23.06.2003 roku nr (...),
- w dniu 23.06.2003 roku nr (...),

- w dniu 23.06.2003 roku nr (...).

Na ich podstawie powód (jego poprzednik prawny) zobowiązał się do dostarczania energii elektrycznej , a pozwana do jej odbioru i zapłaty powodowi należności według stawek opłat i cen zatwierdzonych przez Prezesa URE , zgodnie z prawem energetycznym. Umowy zawarto na czas nieoznaczony. Powódka wywiązała się z umowy , dostarczając energię elektryczną. Za dostarczoną energię powódka wystawiła pozwanej faktury VAT nr :

- (...) z dnia 30.11.2011 r. na kwotę 7.410,96 zł z terminem płatności w dniu 19.12.2011 r. ,
- (...) z dnia 31.01.2012 r. na kwotę 6.110,80 zł z terminem płatności w dniu 20.02.2012 r. ,
- (...) z dnia 29.02.2012 r. na kwotę 2.438,15 zł z terminem płatności w dniu 20.03.2012 r. ,
- (...) z dnia 31.03.2012 na kwotę 1.178,48 zł z terminem płatności w dniu 23.04.2012 r. ,
- (...) z dnia 30.11.2012 r. na kwotę 1.467,11 zł z terminem płatności w dniu 21.12.2012 r.

Nadto powódka wystawiła pozwanej noty odsetkowe :

- w dniu 24.10.2011 r. nr (...) na kwotę 239,46 zł z terminem płatności 2 dniu 7.11.2011 r. ,
- w dniu 31.12.2011 r. nr (...) na kwotę 396,81 zł z terminem płatności w dniu 20.01.2012 r. ,
- w dniu 6.03.2012 r. nr (...) na kwotę 298,93 zł z terminem płatności w dniu 20.03.2012 r.

Pismem z dnia 9.01.2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 19.540,70 zł , które pozwana odebrała w dniu 14.01.2013 r. Okazało się ono jednak bezskuteczne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych , które stanowią dowód złożenia oświadczeń określonej treści przez osobę na dokumencie podpisaną (art. 245 k.p.c.). Sąd uznał je za pełnoprawny materiał dowodowy w sprawie . Pozwana nie kwestionowała prawdziwości tych dokumentów , tylko ich „ moc urzędową ”, której nie miały i nikt w toku procesu się na nią nie powoływał. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej : o przesłuchanie stron jako nieistotny dla rozstrzygnięcia w świetle dokumentów złożonych przez stronę powodową (art. 299 k.p.c.), o przesłuchanie świadków jako niemożliwy do przeprowadzenia z powodu nie wskazania ich danych umożliwiających ich wezwanie na rozprawę .

Sąd Rejonowy zważył:

zgłoszone przez powoda roszczenie zakwalifikować należało jako wynikające z łączącej strony umowy sprzedaży energii. Za sprzedaż energii powód na podstawie zawartych umów mógł zasadnie domagać się od pozwanej zapłaty na podstawie art. 555 w zw. z art. 535 k.c. , zgodnie z którym kupujący zobowiązany jest do zapłaty za towar (tu : energię elektryczną) po jego wydaniu przez sprzedawcę. Cechą istotną umowy sprzedaży energii jest ekwiwalentność świadczeń – za dostarczoną przez przedsiębiorstwo energetyczne energię odbiorca zobowiązuje się zapłacić odpowiednią cenę. Dlatego do umowy sprzedaży energii elektrycznej mają zastosowanie – obok przepisów prawa energetycznego – także przepisy kodeksu cywilnego dotyczące skutków niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych . Jeżeli odbiorca energii elektrycznej nie uiszcza we właściwym terminie należności za dostarczoną zgodnie z umową energię , dopuszcza się on zwłoki w spełnieniu świadczenia jako dłużnik z umowy sprzedaży energii elektrycznej (wyrok SN z dnia 4 marca 2004 r. , III SK 8 / 04 . OSNCP 2005 , nr 1 , poz. 14).

Pozwana zakwestionowała fakt zawarcia umów z powódką wskazując , że powódka nie przedstawiła „ dowodów potwierdzających fakt złożenia zamówienia na świadczenie usług telekomunikacyjnych ”.Niewątpliwie jest to omyłką , ponieważ powódka nie dochodzi należności z tytułu usług telekomunikacyjnych , tylko za sprzedaż energii elektrycznej. Należy jednak zaznaczyć , że powódka wykazała fakt zawarcia umów z pozwaną poprzez złożenie tych

umów. Natomiast swoje następstwo prawne po (...)SA w P. udowodniła poprzez złożenie pełnego odpisu z KRS i powołanie się na regulacje ustawy z dnia 10.04.1997 r. prawo energetyczne.

Sąd Rejonowy nie podzielił także stanowiska pozwanej w kwestii przedawnienia roszczenia powódki. W niniejszej sprawie zastosowanie ma dwuletni termin przedawnienia na podstawie art. 555 w zw. z art. 554 k.c. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 21.10.2013 r. , natomiast najdawniej wymagalne roszczenie było w dniu 19.12.2011 r. (z faktury) oraz w dniu 7.11.2011 r. (z noty odsetkowej). Okres przedawnienia upłynąłby w stosunku do pierwszego w dniu 19.12.2013 r. , a w stosunku do drugiego w dniu 7.11.2013 r. (czyli już po wniesieniu pozwu do sądu). W myśli uchwały SN z dnia 26.01.2005 r. w sprawie III CZP 42 / 04 (zasada prawna) ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy , gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. . Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. i art. 482 k.c.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła pozwana, zaskarżając wyrok w całości , wnosząc o oddalenie powództwa w całości , a także o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana zarzuciła Sądowi pierwszej instancji następujące uchybienia :

1) **obrazę przepisów prawa procesowego** tj.

a) naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez niesłuszne przerwienie ciężaru dowodu na stronę pozwaną i przyjęcie , że to pozwana powinna przedstawić dowody na okoliczność braku zobowiązania , podczas gdy nie można wymagać od strony wykazywania faktów negatywnych , lecz to powód powinien udowodnić zasadność powództwa i wykazać , że wydał towar,

b) naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny , niewszechstronny , bowiem powód nie przedstawił dowodów potwierdzających fakt złożenia zamówienia na sprzedaż energii elektrycznej , co wskazuje że do zawarcia umowy w ogóle nie doszło , nie powstał więc żaden stosunek zobowiązaniowy,

c) art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie stron , mimo że dowód ten powinien być przeprowadzony;

2) **naruszenie prawa materialnego**, tj.

a) art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i przerwienie ciężaru dowodu na stronę pozwaną , pomimo nieudowodnienia swych twierdzeń i zasadności powództwa przez powoda.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji , podnosząc niezasadność zarzutów apelacyjnych.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie .

Zarzuty apelacyjne należy uznać za bezzasadne.

W szczególności nie doszło do naruszenia art. 232 k.p.c. , albowiem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika , iż Sąd I instancji obarczył pozwaną dowodem na okoliczność faktów negatywnych. W myśl art. 232 zd. 1 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów , z których wywodzą skutki prawne.

Wbrew zarzutom pozwanej spółki , powód przedstawił dowody wskazujące na zasadność jego roszczeń.

Powód złożył umowy sprzedaży energii elektrycznej , podpisane przez osoby uprawnione do reprezentowania stron. W umowie określono prawa i obowiązki stron w związku ze sprzedażą energii elektrycznej i jej przesyłem do miejsc dostarczenia.

Sprzedawca zobowiązał się do dostarczania energii elektrycznej , a odbiorca do jej odbioru i zapłaty należności określonych na podstawie cen i stawek zatwierdzonych przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki , zgodnie z ustawą prawo energetyczne , w Taryfie dla Energii Elektrycznej.

Energia była dostarczana do obiektów pozwanej spółki (M. , ul. (...) , ul. (...)).

Rozliczenia za sprzedaną energię elektryczną dokonywane były na podstawie wskazań licznika i odbywały się co dwa miesiące. Pozwany jako odbiorca zobowiązany był wносить należność za energię elektryczną w wysokości i terminie określonym w fakturze. Postanowiono , iż termin ten nie może być krótszy niż 7 dni od daty wystawienia faktury. Postanowiono , iż sprzedawcy przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie we wniesieniu należności za energię.

Powód przedstawił także dokumentację związaną z odczytami liczników (historia raportów z odczytów licznika zainstalowanego u strony pozwanej) , faktury VAT z tytułu opłat za dostarczanie energii elektrycznej wraz ze szczegółowymi rozliczeniami oraz noty odsetkowe. Do pozwu załączono nadto wezwanie przedsądowe do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru.

Zaoferowane przez powoda dokumenty udowodniły dochodzone roszczenie w sposób nie budzący wątpliwości. Powód wskazał więc dowody dla stwierdzenia faktów , z których wywodził skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Natomiast pozwany nie podważył skutecznie twierdzeń i dowodów powoda , jego zarzuty należy ocenić jako gołosłowne.

Należy podkreślić , iż wszelkie dowody związane z dochodzonym roszczeniem zostały zgłoszone przez powoda już w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Dowody te , w formie „ papierowej ” zostały złożone w Sądzie Rejonowym w Płocku , do którego przekazano sprawę po skutecznym wniesieniu sprzeciwu.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania , na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału .

W zakresie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zważyć należy :

zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uwzględniony jedynie wówczas, gdyby wykazano , że dowody zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy , sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego .

(tak : postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2006 r. , II CK 335 / 05 , MP 2006 / 3 / 115).

Tymczasem pozwany uzasadnił zarzut poprzez wskazanie , iż powód nie przedstawił dowodów potwierdzających fakt złożenia zamówienia na sprzedaż energii elektrycznej , co zdaniem pozwanego , wskazuje że do zawarcia umowy w ogóle nie doszło.

Jak wcześniej podnoszono , powód złożył umowy , z których w sposób nie budzący wątpliwości wynika zobowiązanie powoda do dostarczania energii elektrycznej na rzecz odbiorcy (pozwanego) , przy czym świadczenie sprzedawcy (powoda) polegało na pozostawieniu do dyspozycji odbiorcy w miejscu dostarczania (M. , ul. (...) , M. , ul. (...)

) dowolnej ilości energii elektrycznej o uzgodnionych parametrach. Stosunek zobowiązaniowy pomiędzy stronami został ostatecznie uregulowany wprost w umowie , nie wymaga dla swej ważności dodatkowego dokumentu w postaci zamówienia.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia przepisów art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 299 k.p.c. W ocenie apelującego Sąd oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie stron , mimo że w świetle sprawy dowód ten powinien być przeprowadzony.

Należy zauważyć , że pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność braku zawarcia umowy pomiędzy powodem a pozwaną. Sąd Rejonowy oddalił ten wniosek jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle dokumentów złożonych przez powoda , a w szczególności umów sprzedaży energii elektrycznej zawartych pomiędzy (...) SA w P. a pozwaną spółką oraz odpisu pełnego z KRS powoda. Legitymacja procesowa powoda została wykazana poprzez złożenie pełnego odpisu z KRS i powołanie się na regulacje ustawy z dnia 10.04.1997 r. prawo energetyczne , wykazujące następstwo prawne powoda po (...) SA w P..

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów pozwolił ustalić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (zawarcie umowy przez strony , następstwo prawne powoda) , stąd też dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron było zbędne. W szczególności należy wskazać , iż pozwany nie zakwestionował przedstawionych umów , tak więc dowód z przesłuchania stron na okoliczność braku zawarcia umowy nie znajdował żadnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy.

Zarzut naruszenia art. 6 k.c. należało ocenić jako bezzasadny , a to z tej przyczyny, iż dokumenty złożone przez powoda udowodniły jego roszczenia co do zasady i co do wysokości ; ciężar dowodu nie został przerzucony na pozwaną spółkę.

W aspekcie przedstawionych argumentów i rozważań , apelacja strony pozwanej jako oparta na bezzasadnych zarzutach została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.